ΜΑΪΚΛ ΜΠΟΝΤ

Ένα αρκουδάκι που το λένε Πάντινγκτον

35 εκατομμύρια αντίτυπα παγκοσμίως

Κινηματογραφική ταινία

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: ΠΕΓΚΙ ΦΟΡΤΝΑΜ

ΨΥΧΟΓΙΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ένα αρκουδάκι που το λένε Πάντινγκτον**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Michael Bond
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Ρένα Ρώσση-Ζαΐρη
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αναστασία Σακελλαρίου
ΕΞΩΦΥΛΛΟ – ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Peggy Fortnum
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου

© Michael Bond, 1958
© Εικονογράφησης: Peggy Fortnum, 1958
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2009

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2009
Δεύτερη έκδοση: Απρίλιος 2025

ISBN 978-618-01-5379-8

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | **PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.**
Από το 1979 | *Since 1979*
Έδρα: | Head Office:
Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση | 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο: | Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα | 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800 | Tel.: 2102804800

e-mail: info@psichogios.gr
psichogios.gr

© Michael Bond, 1958 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2009

ΜΑΪΚΛ ΜΠΟΝΤ

Ένα αρκουδάκι που το λένε Πάντινγκτον

Μετάφραση: Ρένα Ρώσση-Ζαΐρη

© Michael Bond, 1958 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2009

© Michael Bond, 1958 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2009

Παρακαλώ φροντίστε αυτό το αρκουδάκι

Ο κύριος και η κυρία Μπράουν συνάντησαν πρώτη φορά τον Πάντινγκτον στην αποβάθρα ενός σιδηροδρομικού σταθμού. Αυτός ήταν μάλιστα και ο λόγος που του χάρισαν ένα τόσο ασυνήθιστο όνομα για αρκουδάκι, αφού Πάντινγκτον ήταν το όνομα του σταθμού.

Οι Μπράουν βρέθηκαν στον σταθμό για να παραλάβουν την κόρη τους, την Τζούντι, η οποία γύριζε σπίτι από το σχολείο της για τις καλοκαιρινές διακοπές. Ήταν μια ζεστή καλοκαιρινή μέρα και ο σταθμός ήταν γεμάτος κόσμο που πήγαινε στη θάλασσα. Τα τρένα γουργούριζαν, τα μεγάφωνα στρίγκλιζαν, οι αχθοφόροι έτρεχαν πάνω κάτω φωνάζοντας ο ένας στον άλλο και γινόταν τόσος θόρυβος, που ο κύριος Μπράουν, ο οποίος είδε πρώτος το αρκουδάκι, φώναξε πολλές φορές στη γυναίκα του μέχρι να τον ακούσει.

«Ένα *αρκουδάκι*; Στον σταθμό του Πάντινγκτον;» φώναξε η κυρία Μπράουν και κοίταξε έκπληκτη τον άνδρα της. «Μη λες ανοησίες, Χένρι. Αποκλείεται!»

© Michael Bond, 1958 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2009

«Μα είναι αλήθεια», επέμεινε ο κύριος Μπράουν, σκουπίζοντας τα γυαλιά του. «Το είδα καθαρά. Εκεί απέναντι, δίπλα στα παρκαρισμένα ποδήλατα. Φορούσε ένα αστείο καπέλο».

Ύστερα, χωρίς να περιμένει απάντηση, έπιασε τη γυναίκα του από το χέρι και την τράβηξε μέσα στο πλήθος και γύρω από έναν μικροπωλητή που πουλούσε σοκολάτες και ζεστό τσάι. Πέρασαν μπροστά από ένα κιόσκι με βιβλία και βρέθηκαν σε ένα κενό ανάμεσα σε στοίβες από βαλίτσες, δίπλα από το Γραφείο Απολεσθέντων Αντικειμένων.

«Ορίστε!» φώναξε θριαμβευτικά, δείχνοντας μια σκοτεινή γωνιά. «Σου το είπα!»

Η κυρία Μπράουν κοίταξε προς τα εκεί που της έδειχνε και ίσα που διέκρινε στη σκιά ένα μικρό γούνινο πράγμα. Καθόταν πάνω σε κάτι που έμοιαζε με βαλίτσα. Γύρω από τον λαιμό του ήταν δεμένη μια ετικέτα που έγραφε κάτι.

Η βαλίτσα ήταν πολύ παλιά, φθαρμένη, και στο πλαϊνό μέρος της έγραφε με μεγάλα γράμματα: ΤΑΞΙΔΙΩΤΙΚΗ ΒΑΛΙΤΣΑ.

«Είχες δίκιο τελικά, Χένρι», είπε η κυρία Μπράουν και έσφιξε το χέρι του άνδρα της. «*Είναι* ένα αρκουδάκι!»

Πλησίασε το αρκουδάκι και το κοίταξε προσεκτικά. Έδειχνε ασυνήθιστο. Είχε ένα μάλλον βρόμικο καφέ χρώμα και φορούσε ένα πολύ περίεργο καπέλο, με μεγάλο γείσο, όπως ακριβώς το είχε περιγράψει ο κύριος Μπράουν. Κάτω από το γείσο, δυο μεγάλα ολοστρόγγυλα μάτια την κοίταξαν κατάματα.

© Michael Bond, 1958 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2009

Το αρκουδάκι κατάλαβε πως κάτι περίμεναν από αυτό και έτσι σηκώθηκε όρθιο και έβγαλε με χάρη το καπέλο του, αποκαλύπτοντας δύο μαύρα αυτιά.

«Καλησπέρα σας», είπε με σιγανή, καθάρια φωνή.

«Ε… καλησπέρα», απάντησε έκπληκτος ο κύριος Μπράουν.

Για λίγο δε μίλησε κανένας.

«Σε τι μπορώ να σας εξυπηρετήσω;» ρώτησε το αρκουδάκι, αφού πρώτα τους κοίταξε διερευνητικά.

«Ε… δηλαδή για να λέμε την αλήθεια, αναρωτιόμασταν αν εμείς μπορούμε να σε εξυπηρετήσουμε σε κάτι», είπε μάλλον αμήχανα ο κύριος Μπράουν.

«Είσαι ένα πολύ μικρό αρκουδάκι», είπε η κυρία Μπράουν και έσκυψε κοντά του.

«Είμαι πολύ σπάνιο», απάντησε με σοβαρό ύφος το αρκουδάκι και φούσκωσε το στήθος του. «Από κει που έρχομαι δεν έχουν μείνει και πολλά αρκουδάκια σαν και εμένα».

«Και από πού έρχεσαι;» ρώτησε η κυρία Μπράουν.

Το αρκουδάκι έριξε μία προσεκτική ματιά τριγύρω του πριν απαντήσει.

«Από το Σκοτεινό Περού. Κανονικά δε θα έπρεπε να είμαι εδώ. Είμαι λαθρεπιβάτης!»

«Λαθρεπιβάτης;» ψιθύρισε ο κύριος Μπράουν και κοίταξε με ανησυχία πάνω από τον ώμο του, περιμένοντας να δει κάποιον αστυνομικό να στέκεται πίσω του με ένα σημειωματάριο και ένα μολύβι, καταγράφοντας τα πάντα.

«Ναι. Μετανάστευσα», απάντησε το αρκουδάκι και τα

© Michael Bond, 1958 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2009

μάτια του πήραν μια λυπημένη έκφραση. «Έμενα με τη θεία μου τη Λούσι στο Περού, αλλά εκείνη έπρεπε να πάει σε έναν οίκο ευγηρίας αρκούδων».

«Δηλαδή ήρθες εδώ μόνος σου από τη Νότια Αμερική;» ρώτησε η κυρία Μπράουν.

Το αρκουδάκι κούνησε καταφατικά το κεφάλι του.

«Η θεία Λούσι πάντα μου έλεγε πως έπρεπε να μεταναστεύσω, όταν θα μεγάλωνα αρκετά. Γι' αυτό μου έμαθε να μιλάω αγγλικά».

«Και τι έτρωγες;» ρώτησε η κυρία Μπράουν. «Πρέπει να πεινάς πολύ».

Το αρκουδάκι έσκυψε, ξεκλείδωσε τη βαλίτσα του με ένα μικρό κλειδί που φορούσε γύρω από τον λαιμό του και έβγαλε ένα σχεδόν άδειο βάζο μαρμελάδας.

«Έτρωγα μαρμελάδα», είπε με περηφάνια. «Στα αρκουδάκια αρέσει πολύ η μαρμελάδα. Και κρυβόμουν μέσα σε μια σωστική λέμβο».

«Τι θα κάνεις από δω και πέρα;» ρώτησε ο κύριος Μπράουν. «Δεν μπορείς να κάθεσαι στον σταθμό του Πάντινγκτον περιμένοντας να συμβεί κάτι».

«Νομίζω πως θα τα καταφέρω», είπε το αρκουδάκι και έσκυψε πάλι για να κλείσει τη βαλίτσα του.

Εκείνη τη στιγμή η κυρία Μπράουν πρόλαβε να διαβάσει τι έγραφε η ετικέτα που ήταν δεμένη γύρω από τον λαιμό του: ΠΑΡΑΚΑΛΩ ΦΡΟΝΤΙΣΤΕ ΑΥΤΟ ΤΟ ΑΡΚΟΥΔΑΚΙ. ΣΑΣ ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ.

«Αχ, Χένρι, παρακάλεσε τον άνδρα της. Τι θα κάνουμε; Δεν μπορούμε να το αφήσουμε εδώ. Κανείς δεν ξέρει

© Michael Bond, 1958 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2009

τι μπορεί να του συμβεί. Το Λονδίνο είναι απέραντο μέρος όταν δεν έχεις να πας πουθενά. Μπορεί να έρθει να μείνει μαζί μας για λίγες μέρες;»

«Μέρι, αγάπη μου», δίστασε ο κύριος Μπράουν, «δεν μπορούμε να το πάρουμε μαζί μας. Όχι έτσι απλά. Στο κάτω κάτω…»

«Στο κάτω κάτω, *τι;*» ρώτησε αυστηρά η κυρία Μπράουν και κοίταξε πάλι το αρκουδάκι. «Είναι πολύ γλυκό. Θα κάνει καλή παρέα στον Τζόναθαν και στην Τζούντι. Ακόμα και αν είναι για πολύ λίγο. Δε θα μας συγχωρήσουν ποτέ αν μάθουν ότι το άφησες εδώ».

«Όλα αυτά μου φαίνονται πολύ παράξενα», είπε διστακτικά ο κύριος Μπράουν. «Είμαι σίγουρος πως υπάρχει κάποιος νόμος για κάτι τέτοιο», συνέχισε και γύρισε προς το αρκουδάκι. «Θα ήθελες να έρθεις να μείνεις μαζί μας; Αν δεν έχεις κανονίσει τίποτα άλλο βέβαια», πρόσθεσε βιαστικά, για να μην το προσβάλει.

Το αρκουδάκι πήδηξε ψηλά και παραλίγο να πέσει το καπέλο του από τον ενθουσιασμό του.

«Αχ, ναι, παρακαλώ. Θα μου άρεσε πάρα πολύ. Δεν έχω να πάω πουθενά και όλοι φαίνονται τόσο βιαστικοί».

«Κανονίστηκε λοιπόν», είπε η κυρία Μπράουν, πριν προλάβει να αλλάξει γνώμη ο άνδρας της. «Και θα μπορείς να τρως μαρμελάδα για πρωινό κάθε μέρα, και…» Σταμάτησε, προσπαθώντας να σκεφτεί τι άλλο θα άρεσε σε ένα αρκουδάκι.

«*Κάθε* πρωί;» είπε το αρκουδάκι, δείχνοντας να μην πιστεύει στα αυτιά του. «Στο σπίτι έτρωγα μαρμελάδα μό-

© Michael Bond, 1958 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2009

νο σε εξαιρετικές περιστάσεις. Η μαρμελάδα είναι πολύ ακριβή στο Σκοτεινό Περού».

«Τότε θα τρως κάθε πρωί, από αύριο κιόλας», συνέχισε η κυρία Μπράουν. «Και μέλι κάθε Κυριακή».

«Θα μου κοστίσει πολύ αυτό;» ρώτησε ανήσυχα το αρκουδάκι. «Δεν έχω πολλά χρήματα, ξέρετε».

«Και βέβαια όχι. Δε θα σε χρεώσουμε τίποτα. Θα είσαι μέλος της οικογένειάς μας, έτσι δεν είναι, Χένρι;» είπε η κυρία Μπράουν και κοίταξε τον άνδρα της για να το επιβεβαιώσει.

«Φυσικά», απάντησε εκείνος. «Και μια και το έφερε η κουβέντα, *αν* έρθεις τελικά στο σπίτι μαζί μας, θα πρέπει να μάθεις και τα ονόματά μας. Από δω η κυρία Μπράουν και εγώ είμαι ο κύριος Μπράουν».

Το αρκουδάκι σήκωσε δύο φορές με μεγάλη ευγένεια το καπέλο του.

«Εγώ δεν έχω κάποιο όνομα», είπε. «Μόνο ένα περουβιανό, που δεν μπορεί να το καταλάβει κανένας».

«Τότε θα πρέπει να σου δώσουμε ένα αγγλικό όνομα, για να μας διευκολύνει όλους», είπε η κυρία Μπράουν και έριξε μία ματιά στον σταθμό για να εμπνευστεί. «Θα πρέπει να είναι κάτι ξεχωριστό», είπε σκεφτικά μετά.

Καθώς μιλούσε, ένα τρένο σε μια από τις πλατφόρμες του σταθμού έκανε έναν δυνατό θόρυβο και άρχισε να κινείται.

«Το βρήκα!» φώναξε. «Σε βρήκαμε στον σταθμό του Πάντινγκτον, οπότε θα σε φωνάζουμε Πάντινγκτον!»

«Πάντινγκτον!» Το αρκουδάκι το επανέλαβε αρκετές φορές για να σιγουρευτεί. «Είναι πολύ μεγάλο όνομα».

© Michael Bond, 1958 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2009

«Πολύ καθωσπρέπει, όμως», μουρμούρισε ο κύριος Μπράουν. «Μου αρέσει αυτό το όνομα. Θα σε λέμε Πάντινγκτον».

«Ωραία», είπε η κυρία Μπράουν και ανασηκώθηκε. «Και τώρα, Πάντινγκτον, πρέπει να παραλάβω την Τζούντι, τη μικρή μας κόρη, από το τρένο. Επιστρέφει σπίτι από το σχολείο. Είμαι σίγουρη πως διψάς πολύ έπειτα από τόσο μακρινό ταξίδι. Πήγαινε λοιπόν μαζί με τον κύριο Μπράουν στο κυλικείο για να σε κεράσει ένα λαχταριστό φλιτζάνι τσάι».

«Διψάω *πολύ*. Το θαλασσινό νερό φταίει», είπε ο Πάντινγκτον γλείφοντας τα χείλη του. Ύστερα σήκωσε τη βαλίτσα του, φόρεσε καλά το καπέλο στο κεφάλι του και έδειξε ευγενικά με το χέρι του προς την κατεύθυνση του κυλικείου. «Ύστερα από εσάς, κύριε Μπράουν».

«Ε… σε ευχαριστώ, Πάντινγκτον», είπε ο κύριος Μπράουν.

«Φρόντισέ τον εσύ τώρα, Χένρι», είπε η κυρία Μπράουν πίσω τους. «Και για το όνομα του Θεού, μόλις βρεις ευκαιρία, βγάλε αυτή την ετικέτα από τον λαιμό του. Τον κάνει να μοιάζει με πακέτο. Είμαι σίγουρη πως αν τον δει κανένας αχθοφόρος, θα τον βάλει σε κανένα καροτσάκι αποσκευών!»

Στο κυλικείο υπήρχε πάρα πολύς κόσμος. Ο κύριος Μπράουν, όμως, κατάφερε να βρει ένα τραπέζι για δύο σε μια γωνία. Ο Πάντινγκτον στεκόταν όρθιος σε μια καρέκλα και ακουμπούσε τα χέρια του στη γυάλινη επιφάνεια του τραπεζιού. Την ώρα που ο κύριος Μπράουν πήγε να φέρει το τσάι, άρχισε να κοιτάζει τριγύρω με ενδιαφέρον. Όλοι αυτοί που έτρωγαν γύρω του τον έκαναν να θυμηθεί πό-

© Michael Bond, 1958 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2009

σο πολύ πεινούσε. Πάνω στο τραπέζι υπήρχε ένα μισοφαγωμένο ντόνατ. Μόλις, όμως, έκανε να το πιάσει, μια σερβιτόρα πρόλαβε να το ρίξει μέσα σε ένα δοχείο σκουπιδιών.

«Δεν είναι καλό να το φας αυτό, γλυκέ μου», του είπε και τον χάιδεψε. «Δεν ξέρεις πού βρέθηκε πριν».

Ο Πάντινγκτον πεινούσε τόσο πολύ, που ειλικρινά δεν τον ένοιαζε καθόλου πού είχε βρεθεί πριν το ντόνατ, αλλά ήταν πολύ ευγενικός για να πει κάτι.

«Λοιπόν, Πάντινγκτον», είπε ο κύριος Μπράουν, ακουμπώντας στο τραπέζι δυο φλιτζάνια τσαγιού που άχνιζαν και ένα πιάτο γεμάτο γλυκά. «Τι λες, θα τα καταφέρεις;»

«Είναι πολύ ωραία, σας ευχαριστώ», είπε ο Πάντινγκτον και τα μάτια του άστραψαν. Το τσάι, όμως, το κοίταζε δύσπιστα. «Δυσκολεύομαι να πιω από φλιτζάνι. Σφηνώνει το κεφάλι μου ή πέφτει μέσα το καπέλο μου και μετά χαλάει η γεύση».

«Τότε καλύτερα να δώσεις σε εμένα το καπέλο σου», είπε διστακτικά ο κύριος Μπράουν. «Θα ρίξω το τσάι μέσα σε ένα πιατάκι για να το πιεις. Αυτό δε γίνεται βέβαια στους καθωσπρέπει κύκλους, αλλά είμαι σίγουρος πως αυτή τη φορά δε θα πειράξει κανέναν».

Ο Πάντινγκτον έβγαλε το καπέλο του και το άφησε προσεχτικά πάνω στο τραπέζι, ενώ ο κύριος Μπράουν έριχνε το τσάι στο πιατάκι. Κοιτούσε τα γλυκά και του έτρεχαν τα σάλια. Λιγουρευόταν ένα μεγάλο ντόνατ, παραγεμισμένο με κρέμα, που του έβαλε ο κύριος Μπράουν σε ένα πιάτο μπροστά του.

«Ορίστε, Πάντινγκτον», είπε. «Λυπάμαι που δεν έχουν

© Michael Bond, 1958 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2009

ντόνατς με μαρμελάδα, αλλά είναι τα καλύτερα που μπορούσα να βρω».

«Χαίρομαι που μετανάστευσα», είπε ο Πάντινγκτον, καθώς άπλωσε το ένα του χέρι και τράβηξε το πιάτο κοντά του. «Νομίζετε πως θα πείραζε αν ανέβαινα πάνω στο τραπέζι για να φάω πιο άνετα;»

Πριν ο κύριος Μπράουν προλάβει να απαντήσει, είχε κιόλας ανέβει στο τραπέζι και έπιανε με το δεξί του χέρι το ντόνατς. Ήταν το μεγαλύτερο και το πιο ζαχαρωμένο που μπόρεσε να βρει ο κύριος Μπράουν και μέσα σε ένα λεπτό το περιεχόμενό του βρέθηκε ανάμεσα στα μουστάκια του. Οι άλλοι πελάτες σκουντούσαν ο ένας τον άλλον και κοιτούσαν τον Πάντινγκτον. Ο κύριος Μπράουν ευχόταν να είχε διαλέξει ένα σκέτο, απλό ντόνατ, όμως δεν ήταν και τόσο εξοικειωμένος με τα αρκουδάκια. Ανακάτεψε το τσάι του και άρχισε να κοιτάζει έξω από το παράθυρο, παριστάνοντας πως το να πίνει τσάι με ένα αρκουδάκι στον σταθμό του Πάντινγκτον ήταν το πιο φυσιολογικό πράγμα στον κόσμο.

© Michael Bond, 1958 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2009

«Ένα αρκουδάκι; Στον σταθμό του Πάντινγκτον;»
φώναξε η κυρία Μπράουν και κοίταξε έκπληκτη τον άντρα της.
«Μη λες ανοησίες, Χένρι. Αποκλείεται!»

Ο Πάντινγκτον, το Αρκουδάκι, μόλις έχει φτάσει στο Λονδίνο από το Σκοτεινό Περού, όταν συναντά για πρώτη φορά την οικογένεια Μπράουν. Από τότε οι ζωές τους δε θα είναι ποτέ πια οι ίδιες... Γιατί τα συνηθισμένα πράγματα γίνονται πολύ ασυνήθιστα όταν μπλέκεται κι ένα αρκουδάκι που το λένε Πάντινγκτον.

Ο Πάντινγκτον είναι ένας από τους πιο αγαπημένους χαρακτήρες της σύγχρονης παιδικής λογοτεχνίας. Τα βιβλία με τις περιπέτειές του κυκλοφορούν σε πάνω από 40 χώρες και έχουν μεταφερθεί στον κινηματογράφο και στην τηλεόραση.

Από 7 ετών

ISBN: 978-618-01-5379-8
9 786180 153798
ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 29723

ΨΥΧΟΓΙΟΣ
Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
psichogios.gr